[1]मातरि साधुः। तुमुनि-प्रसाधयितुम्[A]।

(1903) "साम सान्त्वप्रयोगे"

(X-चुरादिः-1880. सक. सेट्. उभ.) कथादिः अदन्तश्च।

'—सान्त्वने इति क्षीरस्वामी' इति माधवः। तरङ्गिण्यां तु '—सान्तने। सान्तनं=प्रीणनम्' इत्येव दृश्यते। चान्द्रमते '—सान्त्वप्रयोगे' इति च तत्रोक्तम्। चुरादावेव 'साम सान्त्वने' इति पूर्वत्र (१०।२९) पठितस्यापि एवमेव रूपाणि। सर्वाण्यपि रूपाणि कालयतिवत् (185) ज्ञेयानि। साम।

(1904) "साम्ब सम्बन्धे" (X-चुरादिः-1556. अक. सेट्. उभ.) धातुवृत्तौ "'षम्ब—' इति पठित्वा 'शम्बेत्येके' इति स्वामी। साम्ब इति केचित् दन्त्यादिं दीर्घवन्तं च पठन्ति।" इत्युक्तम्। तरङ्गिण्यां 'साम्ब—' इति पठितम्। 'शम्बेति चन्द्रः' इति च तत्रोक्तम्। साम्बकः-म्बिका, सिसाम्बयिषकः-षिका; साम्बयिता-त्री, इत्यादिकानि रूपाणि सर्वाण्यपि चौरादिकपक्षयतिवत् (956) ऊह्यानि। साम्बः।

(1905) "सार दौर्बल्ये" (X-चुरादिः-1869. अक. सेट्. उभ.) अदन्तः।

दुर्गमाधवदीक्षितादयः एवं पठन्ति। तरङ्गिण्यां तु तालव्यादित्वेन पठ्यते। सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिककालयतिवत् (185) बोध्यानि। सारः=रसः संसारः। शतरि-[B]सारयन्।

(1906) "सीकृ सेचने" (I-भ्वादिः-सक. सेट्. आत्म.) "धातुरयं दन्त्यादिः इति धनपालकाश्यपौ। अत एव षोपदेशलक्षणे 'सृपिसृजि....सीकृसेकृसृवर्जम्' (6-1-56) इति तौ पेठतुः। पुरुषकारस्तु

---

1. "'साध्वसाधुप्रयोगे सप्तमी वक्तव्या' (वा. 2-3-43) इति सप्तमी। अनर्चार्थमिदं वार्त्तिकम्। अर्चायां तु 'साधुनिपुणाभ्यामर्चायाम्' (2-3-43) इत्येव सिद्धम्। तस्मादत्र अर्चाग्रहणं निपुणार्थं संपद्यते। 'साधुर्मृत्यो राज्ञः' इत्यत्र मृत्यापेक्षया षष्ठी, न साध्वपेक्षयेति वाक्यार्थज्ञा आहुः' इति कैयटादौ प्रतिपादितम्" इति माधवः।

A. '.....धाराः प्रसाधयितुमव्यतिकीर्णरूपाः।' शि. व. 5-60.

B. 'चहकमहितं नन्दं बद्ध्वाऽस्य सारयतो धनम्—।' धा. का. 3·54.